

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4302/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ นาย ด. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 56, ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.ยาเสพติด มาตรา 104, ป.ยาเสพติด มาตรา 162, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

การพิจารณาว่าโจทก์จะอุทธรณ์คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้หรือไม่ ต้องพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 3 โดยความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วน ป.ยาเสพติด ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดได้บัญญัติบทความผิดไว้ในมาตรา 104 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม มาตรา 162 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ บทกำหนดโทษตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 162 จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า เมื่อความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ดังนั้น บทกำหนดโทษของความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบ ป.ยาเสพติด มาตรา 162 จึงมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี 4 เดือน หรือปรับไม่เกิน 26,666.66 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงต้องใช้บทบัญญัติตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบ ป.ยาเสพติด มาตรา 162 มาพิจารณาว่าต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุก จำเลยในความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนแต่รอการลงโทษไว้ โจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ การที่โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ขอให้ไม่รอการลงโทษ แล้วศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้และพิพากษาในความผิดฐานนี้มานั้นเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ. อันว่าด้วยอุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนเฉพาะที่วินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ใช้อำนาจตามกฎหมายกำหนดโทษจำเลยใหม่จึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91, 371 และริบอาวุธปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.

2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา 371 การกระทำของจำเลยเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและฐานเป็นผู้ซบซี้เสพเมทแอมเฟตามีน เป็นการกระทำ กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คุก 8 เดือน และปรับ 20,000 บาท ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร (ที่ถูก เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็น กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุก 6 เดือน และปรับ 4,000 บาท รวมจำคุก 2 ปี 14 เดือน และปรับ 48,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 19 เดือน และปรับ 24,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี และคุม ความประพฤติของจำเลยไว้ 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร กับให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการ สังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรเป็นเวลา 12 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบอาวุธปืนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้ เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 104, 145 วรรคหนึ่ง, 162 พระราชบัญญัติจราจร ทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและฐาน เป็นผู้ซบซี้เสพเมทแอมเฟตามีน เป็นการกระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบ ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง จำคุก 2 เดือน ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานเป็นผู้ซบซี้เสพเมท แอมเฟตามีน คงจำคุก 3 เดือน ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง คงจำคุก 1 เดือน เมื่อรวม กับโทษฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพา อาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามที่ศาลชั้นต้น กำหนดแล้ว จำคุก 13 เดือน ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษ และไม่คุมความประพฤติจำเลย นอกจากที่ แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกาในความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า สมควรรอการ ลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดที่ใช้บังคับในขณะจำเลย กระทำความผิดและศาลชั้นต้นพิพากษาคดีนี้คือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

ต่อมาวันที่ 9 ธันวาคม 2564 ประมวลกฎหมายยาเสพติดจึงมีผลใช้บังคับ โจทก์ยื่นอุทธรณ์คดีนี้เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2565 จึงเป็นการอุทธรณ์ภายหลังจากประมวลกฎหมายยาเสพติดมีผลใช้บังคับแล้ว ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การพิจารณาว่าโจทก์จะอุทธรณ์คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้หรือไม่ต้องพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 โดยความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนประมวลกฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดได้บัญญัติบทความผิดไว้ในมาตรา 104 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 162 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ บทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า เมื่อความผิดฐานเป็นผู้ซื้เซพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ดังนั้น บทกำหนดโทษของความผิดฐานเป็นผู้ซื้เซพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 จึงมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี 4 เดือน หรือปรับไม่เกิน 26,666.66 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงต้องใช้บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 มาพิจารณาว่าต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานเป็นผู้ซื้เซพเมทแอมเฟตามีนแต่รอการลงโทษไว้ โจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ การที่โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงขอให้ไม่รอการลงโทษ แล้วศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้และพิพากษาในความผิดฐานนี้มานั้นเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานว่าด้วยอุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในความผิดฐานเป็นผู้ซื้เซพเมทแอมเฟตามีนเฉพาะที่วินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ใช้อำนาจตามกฎหมายกำหนดโทษจำเลยใหม่จึงไม่ชอบ กรณีเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้ยกขึ้นฎีกาศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 จึงต้องยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนที่วินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดของจำเลยฐานเป็นผู้ซื้เซพเมทแอมเฟตามีนตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่กำหนดโทษจำเลยใหม่เสีย ส่วนความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 107 วรรคหนึ่ง บัญญัติห้ามผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เพื่อเซพ ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษตามมาตรา 164 จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อข้อเท็จจริงฟังว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพียง 5 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 0.480 กรัม ทั้งจำเลยเป็นผู้เซพเมทแอมเฟตามีนและผู้ซื้เซพเมทแอมเฟตามีน ซึ่งบ่งชี้ถึงการมีเมทแอมเฟตามีนของจำเลยว่า

เป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ดังนั้น ประมวลกฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า ต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติดมาตรา 107 วรรคหนึ่ง, 164 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 และประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาปัญหาดังกล่าวแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาขึ้นมา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 สำหรับปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ว่า สมควรรอการลงโทษให้แก่จำเลยในความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพหรือไม่นั้น เห็นว่า อาวุธปืนของกลางเป็นปืนยาวลูกซองขนาด 12 ถือว่าเป็นอาวุธที่มีอานุภาพร้ายแรง การที่จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนแล้วขับรถบรรทุกส่วนบุคคลพร้อมกับพาอาวุธปืนดังกล่าวและเครื่องกระสุนปืนซึ่งอยู่ในสภาพพร้อมใช้ยิงได้ติดตัวไปตามถนนสาธารณะในขณะที่มีสารเมทแอมเฟตามีนในร่างกาย จึงอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้อื่นที่ใช้ทางเดินรถร่วมกับจำเลยได้ทุกขณะ เพราะอาการเมินเมาเมทแอมเฟตามีนย่อมทำให้ขาดสติไม่สามารถใช้ความระมัดระวังในการขับรถได้อย่างเต็มที่ดังเช่นในภาวะที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ และมีโอกาสที่จะใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวก่อเหตุต่อผู้อื่นได้โดยง่าย อันจะเป็นการกระทบต่อสุจริตชนผู้อื่นและความสงบสุขของสังคมโดยรวม ประกอบกับอาวุธปืนของกลางไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้ หากนำไปใช้ก่อเหตุย่อมยากที่จะตรวจสอบและติดตามหาตัวผู้กระทำความผิด ทั้งจำเลยยังมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อเสพอีกด้วย พฤติการณ์แห่งคดีนี้ว่าเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อนและมีภาระเลี้ยงดูครอบครัว ก็ไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอการลงโทษในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 107 วรรคหนึ่ง, 164 ลงโทษจำคุก 2 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตแล้ว เป็นจำคุก 10 เดือน โดยไม่รอการลงโทษ ให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนที่วินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดของจำเลยฐานเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีนตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่กำหนดโทษจำเลยใหม่โดยลงโทษในความผิดฐานดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คือ จำคุก 3 เดือน รอการลงโทษจำคุกเป็นเวลา 2 ปี แต่ไม่คุมความประพฤติ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สุรศักดิ์ ตันโสรัจประเสริฐ · อำนาจ โชติชะวารานนท์ · วรพงศ์ มนตรีกุล ณ อยู่ธยา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/>

